

Audiència. "Crec en la vida eterna"

El Sant Pare, en l'audiència del dia 11 de desembre, va fer l'última reflexió sobre la professió de fe: "Crec en la vida eterna".

11/12/2013

Estimats germans i germanes, bon dia. Avui inicio l'última sèrie de reflexions sobre la nostra professió de fe referint-me a l'afirmació: "Crec en la vida eterna". En particular reflexionaré sobre el judici final. Però no cal témer. Sentim allò que

ens diu la Paraula de Déu, llegim en l'Evangeli de Mateu: *Quan el Fill de l'home vindrà ple de glòria, acompanyat de tots els àngels... Tots els pobles es reuniran davant seu, i ell destriarà la gent els uns dels altres, com un pastor separa les ovelles de les cabres i posarà les ovelles a la seva dreta i les cabres a la seva esquerra... I aquests aniran al càstig etern, mentre que els justos aniran a la vida eterna (Mt 25,31-33.46).* Quan pensem en el retorn de Crist i el judici final, que revelarà fins a les últimes conseqüències allò que cadascú hagi fet o deixat de fer durant la vida terrenal, percebem que som davant d'un misteri que plana sobre nosaltres, que ni tan sols podem imaginar. Un misteri que desperta en nosaltres, gairebé instintivament, un sentiment de temor, i potser fins i tot de por. Tanmateix, si ho rumiem, aquest fet només pot engrandir el cor d'un

cristià i ser una gran font de consol i confiança.

En aquest sentit, el testimoni de les primeres comunitats cristianes ressona més suggestiu que mai. Ells acompanyaven les celebracions i pregàries habituals amb l'aclamació *Maranatha*, una expressió que consta de dues paraules en arameu que, depenent com se sil·labegin, es poden entendre com una súplica: "Veniu, Senyor!", o com una certesa alimentada per la fe: "Sí, el Senyor ve, el Senyor és a prop". És l'exclamació amb què culmina tota la Revelació cristiana, al final de la contemplació meravellosa que se'ns ofereix en l'Apocalipsi de Joan (cf. *Ap* 22,20). En aquest cas, és l'Església-núvia, que en nom de tota la humanitat i, com els seus primers fruits, s'adreça a Crist, el seu espòs, en el moment d'ésser abraçada: abraçada per Jesús, que és la plenitud de la vida i la plenitud de

l'amor. Així, Jesús ens abraça. Si pensem en el judici des d'aquest punt de vista, cada por i cada dubte disminueix i deixa lloc a l'espera i a una alegria profunda. Serà el moment en què se'ns jutjarà finalment a punt per ésser revestits de la glòria de Crist, com amb un vestit de noces, i ser duts al banquet, una imatge de la comunió plena i definitiva amb Déu.

Una segona raó per a la confiança ens la dóna la certesa que, en el moment del judici, no estarem sols. És el mateix Jesús, a l'Evangeli de Mateu, qui anuncia com, al final dels temps, aquells que l'han seguit tindran el seu lloc a la glòria, per jutjar juntament amb ell (cf. *Mt* 19,28). L'apòstol Pau després, escrivint a la comunitat de Corint, diu: *No sabeu que el poble sant judicarà el món? Doncs molt més hem de resoldre els litigis de cada dia!* (1 *Cor* 6,2-3). Que bé saber que en

aquest moment, així com amb el Crist, el nostre advocat, el nostre advocat davant del Pare (cf. 1Jn 2,1), podrem comptar amb la bona voluntat i la intercessió de tants dels nostres germans i germanes que ens han precedit en el camí de la fe, que han donat la vida per nosaltres i que continuaran estimant-nos de manera indescriptible! Són els sants que ja viuen a la vista de Déu, en l'esplendor de la glòria pregant per nosaltres, que seguim vivint a la terra. Quin consol més gran desperta en els nostres cors aquesta certesa! L'Església és veritablement una mare i, com a mare, cerca el bé dels fills, especialment els allunyats i els qui ploren, fins que no trobi la plenitud en el cos gloriós de Crist amb tots els seus membres.

Un últim suggeriment se'ns ofereix en l'Evangeli de Joan, on s'afirma que *Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per*

salvar-lo per mitjà d'ell. Els qui creuen en ell no són condemnats, però els qui no creuen ja han estat condemnats, perquè no han cregut en el nom del Fill únic de Déu (Jn 3:17-18). Això vol dir, doncs, que el judici final ja està en marxa, comença ara, al curs de la nostra existència. Aquesta sentència es pronuncia en cada moment de la vida, com es reflecteix en la nostra acceptació en la fe de la salvació present i operant en el Crist, o de la nostra manca de fe, amb el consegüent tancament en nosaltres mateixos. Però si ens tanquem a l'amor de Jesús, som nosaltres mateixos que ens condemnem. La salvació és obrir-se a Jesús, i ell ens salvarà. Si som pecadors -i tots ho som- li demanem perdó; i si anem a ell amb el desig de ser bons, el Senyor ens perdonarà. Però, per això, cal obrir-nos a l'amor de Jesús, que és més fort que totes les altres coses. L'amor de Jesús és gran, l'amor de Jesús és misericordiós, l'amor de

Jesús perdona. Però tu t'has d'obrir i obrir-se significa penedir-se, acusar-se de coses que no hem fet bé. El Senyor Jesús es va donar i segueix lliurant-se a nosaltres, per omplir-nos de tota la misericòrdia i la gràcia del Pare. En cert sentit podem esdevenir els nostres propis jutges, auto condemnant-nos a l'exclusió de la comunió amb Déu i amb els altres. No ens cansem, per tant, de vetllar pels nostres pensaments i les nostres actituds, per gaudir ja des d'ara de l'escalf i la bellesa del rostre de Déu -i això serà bonic- que a la vida eterna contemplarem en tota la seva plenitud. Endavant, amb això al cap, que el judici comença ara, ha començat ja. Endavant, assegurant-nos que els nostres cors són oberts a Jesús i la seva salvació; endavant sense por, perquè l'amor de Jesús és més gran i si demanem perdó dels nostres pecats, ell ens perdona. Jesús és així. Endavant, amb aquesta

certesa, que ens conduirà a la glòria
del cel!

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
crec-en-la-vida-eterna/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
crec-en-la-vida-eterna/) (18/08/2025)